

Sygn. akt III CSK 407/14

POSTANOWIENIE

Dnia 11 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z powództwa M. S.A. w Ł.
przeciwko S. [...] im. [...] w K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 marca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 23 maja 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę
1800 zł (tysiąc osiemset zł) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 maja 2014 r. Sąd Apelacyjny w [...] w sprawie o zapłatę zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego w K. z dnia 14 listopada 2013 r. w ten sposób, że oddalił powództwo.

Od wyroku Sądu drugiej instancji powód wniósł skargę kasacyjną, wskazując na jej oczywistą zasadność oraz występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, że skarga jest oczywiście uzasadniona, powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić wskazujące na to argumenty. Wymaganie to jest spełnione, gdy skarżący wykaże, że wyrok zapadł z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów prawa lub podstawowych zasad obowiązujących w praworządnym państwie, widocznym na „pierwszy rzut oka”, bez konieczności prowadzenia bardziej szczegółowej analizy (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2006 r., I CZ 15/06, nie publ., z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nie publ., z dnia 29 listopada 2007 r., II CSK 460/07, nie publ., z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 110/08 nie publ.).

Skarga wymagań tych nie spełnia, a postawione zarzuty nie podważają zakwestionowanego orzeczenia i nie czynią tego w sposób oczywisty; motywy zaskarżonego wyroku bronią się przed tymi zarzutami mocną argumentacją.

Nie wykazano także zagadnienia prawnego ani rozbieżności, zwłaszcza że pojedynczy wyrok sądu powszechnego odmienny od utrwalonej linii orzecznictwa nie oznacza występowania rozbieżności. Ponadto w wielu miejscach skarżący kwestionuje ocenę dowodów, co w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalne (art. 398³ § 3 k.p.c.).

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 oraz art. 98 § 1 w związku z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c.).